

BALLAROSITGES

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: SITGES: trimestre, 1'50 pessetes;
ESPANYA: any, 7 ptes.; AMERICA: id., 2'50 pesos (or)

ANUNCIS, ESQUELES, REMESOS I RECLAMS
segons tarifa establerta i a preu convencional.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: PARELLADAS, N.º 9.
Telefon n.º 337

Els treballs es publiquen baix la exclusiva responsabilitat
dels respectius autors. No's retornen els originals.

Del moment actual

Psicologia política

A mida que la política general va entrant en camins de realitat, es fa, malgrat les dificultats que la escometen, més interessant i suggestiva. Es un món vivent, amb moltes imperfeccions i conflictes, però sempre més saborós i sà que l'antiquada artificialitat.

En aquestes circumstàncies, esdevinguda la política una cosa viva, pren un caient humà i és susceptible de ser examinada amb criteri psicològic. En aquestes circumstàncies és més que mai preciós el mestratge dels grans directors qui—com el nostre Prat de la Riba—formularen les lleis qui regulen el ritme social i polític dels pobles.

Ell assenyalava un dia—amb fina observació de ço que passa a casa nostra—aquella llei o teoria que anomenava del cercles concèntrics, ço és que mentre a una societat va penetrant la nova ideologia propagant-se de les capes més nobles a les més humils o perifèriques, encara estan en vies d'expansió, entre aquestes últimes capes, impulsions passades de moda. De tal manera, que per judicar quina serà la ideologia d'un poble, més que mirar son present, llegat de passades modes, cal veure en els seus nuclis selectes el llevat innovador que, temps a venir, serà patrimoni comunal.

Aquesta llei o teoria, profundament humana, està basada en l'instint d'imitació. Així com els infants solen fer el que veuen fer als grans, així el poble, així els estaments humils d'una societat, solen imitar—estrafent-lo molts vegades—l'exemple de les altures.

Per això la jerarquia com l'autoritat surten i suraran, en una forma o altre, per damunt de totes

les escoles. Quan les lleis neguen la jerarquia, és el poble mateix, és la mateixa democràcia qui la proscriu de les lleis, la qui, amb son instint d'imitació dels que judica mes alts, s'apressa a confessar-ne l'existència i a acusar-ne les excel·lències.

Per això una de les corrupteles que més danyen la sinceritat del sufragi és la compra de vots, perquè, tant com la necessitat o la cobdicia, estimula i explota l'instint d'imitació de les multituds. Els candidats que compren vots, els governs i les autoritats que ho toleren o que en altra forma il·legal patrocinen candidatures, donen un mal exemple. Si ells es prenen amb tanta irreverència la funció electoral ¿què no faràn els electors més o menys il·lustrats o analfabets?... [Pobra sobirania popular, emmirallant-se en l'espill que li presenten les ambicions i les concupiscències de tants polítics!]

Una vegada llança En Maura la cèlebre frase de "la Revolució desde arriba". Socialment, totes les evolucions, totes les revolucions comencen pel cap d'amunt. (Recordi's el nex de l'Enciclopèdia i la Revolució).

Les minories d'avui són les majories de demà i ai del poble, per civil què fos, que no comptés en la seva política amb el nucli renovador dels descontents.

Parlant amb En Ventosa

—¿Puede usted decirnos cómo fue la salida de los ministros catalanes del Gobierno; qué incidentes precedieron al planteamiento de la crisis?

Quedó un momento pensativo. Luego dijo:

—Verá usted, ya se lo explicaré. El martes, 26 de febrero, por la noche, debidamente autorizado por Rodés, fui a ver

al presidente del Consejo y le dije que puesto que ya conocía nuestra disconformidad con la política electoral seguida por el Gobierno porque anteriormente le habíamos presentado la dimisión, una vez hechas las elecciones ni Rodés ni yo podíamos seguir en el Gobierno, en primer lugar, por aquella causa, y después porque nosotros, realizada la finalidad principal del Gobierno que era hacer las elecciones, entendíamos que había llegado el momento de gobernar y eso no se podía hacer sin un programa y orientación, que para nosotros estaban contenidos en las conclusiones de la Asamblea de parlamentarios, y añadí que le decía todo aquello entonces, aunque no se hubiesen celebrado las elecciones de senadores, porque habiendo de leerse el Mensaje de la Corona en el que se había de traducir el pensamiento del Gobierno creíamos que era un deber de lealtad al Rey y al Gobierno exponer cuanto antes nuestros propósitos. El señor García Prieto trató de convencerme, con gran insistencia, de que habíamos de seguir en el Gobierno, pero en vista de nuestra decisión irrevocable nos pidió, y yo accedí, que le dejáramos un margen de algunos días. Aun le dije que dejaba a su disposición escoger el momento oportuno para hacer pública nuestra dimisión.

—Al día siguiente de mi conversación con el marqués de Alhucemas — continuó — se celebró Consejo de ministros y con motivo de una cuestión relativa al cuerpo de Telégrafos, el señor La Cierva planteó la cuestión de si el Gobierno tenía la sólida consistencia indispensable para gobernar. Yo, en vista de ello, hice una indicación al señor García Prieto para que explicara lo que yo le había dicho el día anterior y entonces el presidente dió cuenta al Consejo de mi visita y de nuestras dimisiones.

—Ha dicho usted que antes de esa visita habían presentado ya la dimisión...

—Sí; un mes que habíamos dimitido y esta era la tercera vez que reiterábamos nuestra dimisión. Yo entendía que la finalidad esencial del Gobierno era hacer unas elecciones sinceras para que las Cortes respondiesen a las necesidades del país y fuesen un elemento apto para la transformación política que se está operando en España, y como no se hacía así nos marchamos.

—Se habló, a raíz del planteamiento de la crisis, de un incidente entre ustedes, los ministros catalanes, y el Sr. Lacierva.

—No es cierto. Nunca he tenido nada con ningún ministro.

—¿Cree usted que el señor La Cierva, al plantear la cuestión que motivo la crisis, tenía interés en que Rodés y usted salieran del Gobierno?

—No lo sé. Quizá los acontecimientos

ocurridos con posterioridad con motivo de las reformas militares... no sé...

—¿Era usted contrario de la aprobación por Decreto de las reformas militares?

—No tuve ocasión de manifestar mi opinión, porque no se había hablado todavía de esto en Consejo.

El señor Roig y Bergadá, que también venía de Madrid, tomaba el desayuno en una mesa próxima a la nuestra. Si oyó algo de lo que hablábamos el señor Ventosa y nosotros, debió pensar en las locuras de la suerte.

Después de una pausa, el exministro de Hacienda, como contestando a una pregunta formulada anteriormente, dijo:

—Nos figurábamos que tardaría unos días en plantearse la crisis provocada por nuestras dimisiones. Cambó se había marchado aquella noche y tuvimos que avisarle.

—¿Qué le pareció a usted la solución dada a aquella crisis?

—Prefiero no hablar de esto.

—¿Y la entrada del Conde de Caralt en el Gobierno?

Movió la cabeza negativamente, y dijo:

—No soy yo el indicado para juzgarla. De mí sé decir que tenía la absoluta convicción de que aquel Gobierno sólo podía vivir unos días, y no quise contribuir a que se prolongara una situación de interinidad gravísima por los problemas planteados en España.

—¿Que opina usted de la última crisis?

—Que es simplemente lamentable. Lo es el desconocimiento de las prerrogativas de un Parlamento que todavía no ha empezado a funcionar; lo es el desarrollo de la crisis en el que parece que se haya tendido a divorciar el elemento civil y el ejército, y lo es la situación que viene a consagrar una interinidad más precaria que ninguna otra atando al banco azul a un Gobierno sin fuerza para poder resolver los problemas interiores y para poder tratar con autoridad con el exterior.

La Veu de Catalunya

Conferencia sobre MARYCEL

En el "Centre Excursionista de Catalunya" ha dado don José M. Martino, director de la "Revista de Arquitectura y Decoración" una notable conferencia sobre la formidable residencia "Maricel" que por encargo de don Carlos Deering ha decorado y reconstruido en Sitges don Miguel Utrill.

La conferencia, que fué ilustrada con más de 200 proyecciones; correspondió al interés que había despertado, y el numeroso público que acudió a la misma pudo hacerse cargo de la grandiosidad de la obra que en Sitges están llevando a cabo dos hombres de buena voluntad.

No es posible dar idea en estas líneas de lo que es y lo que representa "Maricel". Unicamente afirmaremos que su realización es un esfuerzo no muy común en nuestro país.

El señor Martino, con palabra fácil, describió rápidamente el conjunto de la obra "Maricel", dedicando un elogio a cada uno de los modestos artistas que contribuyen con su trabajo personal e independiente a embellecer una de las más interesantes construcciones de nuestro país.

(De la Premsa barcelonina)

La 'sinceritat' de l'Alcalde

En la sessió en que l'Alcalde innovà a l'Ajuntament que ja estaven confeccionats els comptes municipals de 1917 i que quedaven exposats al públic per a la seva revisió i repars, dit senyor va vantarse de que havien sigut pagades 2.639'98 pessetes corresponents a gastos ocasionats en pressupostos anteriors. I com que nosaltres tenim la impressió de que 'l'pressupost de 1917 es saldará amb gros déficit, hem tingut interès d'escatir aquest *miracle*; entreyent-ne el resultat següent:

Que s'han saldat:

500 pessetes del deute del Sant Hospital, — cosa ja convinguda des de l'arreglo de l'Ajuntament amb la Junta d'aquell establiment benèfic;

200 pessetes com a séptim i últim plaç de la instal·lació del enllumenat al Passeig Verdaguer en 1910, — compromís adquirit per la Comissió de Foment, aprovat per l'Ajuntament i per la Junta de Vocals associats, de pagar cada any aquella quantitat per a la liquidació del total cost de l'obra;

300 pessetes, satisfetes a don Josep Font i Gumà i 252'16 a D. Antón Cartró, — que ja devien haver sigut pagades en 1916; i

1.225'12 pessetes, del 5 per 100 a que pujava el deute per endarreriments a la Diputació en 1907 i qu'en benefici de la vila l'Ajuntament de aquella data va comprometre a liquidar anyalment en la forma convinguda, — lo qual

forçosament deu complir-se, si no es vol que nostra vila torni a tenir el dictat de mal-pagadora i insolvent d'altres èpoques.

Per consegüent, el Sr. Alcalde no pod ni deu donar a les seves paraules la intenció que volgué donals'hi, perquè, com ja demostrat queda, la major part de les partides satisfetes atanyen a compromisos previament contrets per a complir a data fixa i, per lo tant, tenen el mateix valor que les partides que figuren en el pressupost vigent.

L'única quantitat satisfeta que realment perteneix a pressupostos anteriors, és un compte d'impressos, de D. Josep Soler Cartró, que procedeix de l'any 1903 i puja a 156'70 pessetes.

I respecte a aquest compte, que d'endarrerit és l'únic pagat, hem de dir que 'l'Sr. Alcalde al ordenar el seu pagament va cometre un acte de manifesta parcialitat, ja que d'aquella època n'hi ha, pendants de pago, altres que pel seu concepte han de reputarse preferents al que va liquidarse.

Per això no té res d'extrany que alguns mal intencionats diguin que potser aqueix procedir sigui una manera com qualsevol altra de demostrar la *satisfacció* que sent nostra primera autoritat local per haverseli publicat el retrato en les columnes del setmanari que dirigeix aquell acreeador *distingit*...

Quí sab; quí sab!... Mes nosaltres hem de prescindir-ne de semblants minucies, no n'hem de fer cas d'aqueixes parladureries; perquè a nosaltres solsament ens interessa demostrar la veritat dels fets i, amb ella, la *sinceritat* que gasta el nostre Sr. Alcalde, qui, a esser Rey, ho fora per la gràcia de Deu i del Convulsionisme.

Galaníes

II

La transparencia d'una mirada blava que té per aureola uns cabells tots d'or, ha extassiat al Glosador, qui ha remogut les cendres de sensacions viscudes. —

I s'ha extremat lleument al experimentar el vèrtic d'uns ulls negrissims que guspirejaven en la lluentor d'una cabellera onejada; i ha somrigut amb melangia al trovar-se perdut en l'immensitat d'uns altres ulls, color de mar: ni blaus ni verds, però amb irisacions d'abdós matissos...

Oh amigues pàl·lides i somniadores, i brunès i apassionades...

Oh amigues gràcils i vaporoses...

Còm prevaleix la vostra visió sens esfumarse i servant encare l'idealitat dels temps ditxosos...

Tot d'una, s'és escoltat com el ressò d'una simfonia llunyana que s'apropa; i en mitj de bolves de neu, dessota d'un cel gris, ha aparegut un nom tot blanc, afegit rescentment als anotats en l'àlbum espiritual: OLGA.

OLGA. Delicada. Fràgil. De faccions harmonioses. De rostre blanc, d'una blancor de lliri.

Dels seus ulls foscos i penetrants, es desprenien les promeses més falagueres. La seva boca riallera, les seves paraules musicals, engendraven esperances com ponzelles, pròximes a esclatar.

I Eros engegà una segeta, i el Glosador s'en va sentir empenyat...

Al començament, amb quín dalit, amb quina seguretat avançava el veler per la mar llisa a l'impuls del vent favorable i amb totes les veles inflades...

Prò quan el pilot cregué divisar — rodejada de boira — la terra sospirada, un escull imprevist se li interposà.

Quan la boira s'esvaeix, i brilli esplendent el sol, podrà el vaixell continuar la ruta.

Mentres tant, fes baixar l'ancla, captà, i deixà't gronxar suaument per les ones joganeres...

RAMÓN ROSELLÓ

Friné

Friné ha lliscat pel nou camí amb les sabates de satí i estreta la cintura.

La blonda dama s'ha pintat dos negres pigues al costat; després, la manicura.

Amb un bastó de gentleman en l'una mà i en l'altra el guant, tersa figura, tota ella llú coquetament devall els raigs de sol fulgent sa gràcia impura.

Quan ha arribat al meu carré, les cases blanques s'han confuses. Agna-Maria ha dit: —No sé perquè ens visiten semblants muses.

I sacceiant-ne l'atmetllé damunt son còs de satàlia, l'immaculada Agna-Maria s'és oblidada de Friné.

SALVADOR SOLER

Sessions de l'Ajuntament

ORDINARIA DEL 11

La presideix l'Alcalde, assistint-hi el Síndic i els Srs. Barrachina, Planas Puig, Roca, Planas Robert i Padrol.

S'aprova l'acta de l'anterior.

Es llegeixen les instancies dels joves de l'actual reemplaç: Liberat Cuatrecases, Joaquim Castellnou i Lluís Planas, demanant sien declarat exclosos per que sos respectius germans, quin paradero s'ignora, fa més de deu anys estan ausents; s'acorda s'incoi expedient en averiguació de si és cert.

S'aprova la recaudació de Consums del mes de Febrer, que puja a 3.588'88 pessetes.

Lo mateix es fa amb dos comptes, un d'electricitat del Matadero i un altre d'arbres a Cosials.

Seguidament és llegeix la següent proposició dels regidors nacionalistes que per unanimitat és aprovada:

«Expressada la voluntat del país en les eleccions passades i pròxima la reunió

del Parlament, els regidors que subscriuen formulen la següent proposició.

1er. Que sigui declarada urgent.

2on. Que l'Ajuntament es dirigeixi telegràficament al Govern demanant-li que entre els primers projectes de llei que presenti a les Corts, immediatament després de la seva constitució, hi figuiri: el d'una completa amnistia per delictes polítics i socials; el de l'Administració municipal, amb un ampli be se autonòmica; i el del reconeixement de l'autonomia de Catalunya i demés regions d'Espanya que la sol·licitin; aquests dos darrers en conformitat a lo demanat per l'Assemblea de Parlamentaris de l'any 1917.

3.ª Que es pregui al diputat a Corts pel districte que, fent honor als sentiments més íntims dels que en són fills, apoi resoltament qualsevol solució de caràcter autonomista que en el Parlament es presenti.

4.ª Que el M. I. Sr. Alcalde, en representació del poble sitgetà, envii una comunicació a l'Ajuntament de Barcelona, demanant-li que prengui la iniciativa de dirigir a les Corts, quan més aviat millor, un missatge, firmat pel Alcalde de cada un de tots els Ajuntaments de la nostra terra, on es faci constar els desigs que sent Catalunya de gaudir integralment la seva autonomia».

Sitges 11 de Març de 1918. — J. Planas Robert, Rafael Padrol, Esteve Barrachina.

Els Srs. Barrachina i Planas Robert fan unes observacions encaminades a donar les majors facilitats sobre l'omplir les fulles del nou Amirallament, per que per ignorancia no'n surtin perjudicats els interessats; acordant-se es farà un pregó donant un nou plaç, i els que tinguin dptes eodran consultar-ho a la Secretaria.

A proposta d'En Barrachina, s'acorda que l'Alcalde reiteri les ordres als empleats per que els carros no passin per sobre les aceres.

En Planas Robert dona conte de que, degut a les aigües, al camí de la Fita prop del Camí Pla ha caigut un marge, a veure si és qüestió del Municipi el seu arreglo; hi anirà la C. de F.

En Barrachina manifesta se li ha denunciat que hi ha verduleres que tenen preferència en els puestos del Mercat, i dies que aquestes no hi van no se hi pod posar ningú en aquèst, i que ni ha que paguen i que no.

En Plana Puig diu que ho ignora i que l'agutzil té ordre a cobrar a totes.

En Planas Robert diu que els puestos ficsos de dintre, millor seria reglamentarlos, que's podrien subastar i arrendar-los pel temps que s'estimés convenient i aixís seria més ingrès pel Mercat i l'encarregat del cobro podria atendre més a fora, i com tothom tindria el seu lloc ningú es queixaria.

L'Administrador hi dona sa conformitat, manifestant que ell havia pensat això mateix per que tot està desorganitzat.

S'acorda que aquèst ho estudiï i se aixeca la sessió.

Tot prenent el sol

A na M. I.

Aprofitant l'explendor del dia de Dimecres de Cendra i per a desvanèixe el atontament produït per les festes carnavalesques, feia via cap a muntanya, buscant un redós conegut ont el Sol hi bat de plè. Ja prop del lloc escollit, amb sorpresa vegí estava ocupat per altri.

L'esser curiós em dominà, volent conèixer al company de solei: era En Carlès, amb qui des de l'infantesa m' uneix gran amistat; sentint força goig al conèixer era ell l'ocupant, qui al veure'm em digué amb alegria:

—Ben arribat sies, Ernest; que també et fan nosa, potser, els ressons de l'aldarull de les passades festes?

—Sí, noi, encare 'n tinc les orelles aixordades de tant soroll, musiques, crits, màscares... El cap me bull, i venia a reposar i distreurem en aquest lloc out tant bé s'hi està.

—Idèntic!... Pels mateixos motius meus, amb l'augment de que enguany hem sigut el *blanc*, el regozitg de quiscunes donzelles *bien*.

—Aventures, conquestes pot-ser; digues, digues, que deu ésser hò.

—Es curt, com veuràs: Tu sabs prou que vista la fredor i indiferència que alguns i algunes mostraven per a que els balls de Carnaval no tinguessin èxit, i que bons amics s'esforçaren posant tot l'entusiasme per que dita idea no prosperés; naturalment, un dia de gat-zara, a disfressar toquen i a que vinguin màscares també. Doncs per aquest propòsit nostre, al meu entendre molt lloable, havem sigut bescantats com per marmanyeres, i en una llar ont a voltes alegres canturies criden l'atenció dels viuaunts que resten *corpresos* *devant de aquelles angelicals veus que devallen i es filtren com divi balsam* [y si] fent oblidar penes i proporcionant algunes ensopegades als badoes que alsen el cap; entre punt i punt de costura ens han deixat que ni pedaços se'n poden treure, tenint per lo que 's veu les boquetes santes la especialitat de la casa.

—No t'encabalis: és una distinció honrosa que 's fa als que ho empen-gueren; lo demés, brams d'ase no arri-ven al cel: ja veuràs com arrepen-tides reconeixeràn sa lleugeresa davant el pare-confessor i seràn absoltes; perdò-nals tu, també.

—Aixís queda fet, Ernest; i, escolta-m: gès cert que has quedat enamorat aques-tes festes?

—Què't diré? il·lusions!: una mascareta quins ulls eren foc incessant i parla carinyosa, em feu revivre felissos esclats de jovenet, naixent de nou una espe-rança perduda, al recordar-me amb intriga desenganys rebuts. Passades les festes, tot s'ha evaporat, i ni he volgut esbrinar son nom, per la grata visió que m'acarona l'incògnit.

—Aquest idealisme teu és motiu so-brer per al pesimismo que sempre brolla de tos llavis. —

I en interessant conversa, comunicant-nos penes i alegries, transcorregueren curtes les hores, fins que pron escalfats per l'astre-rei i éssent més del mitg-dia, retornàrem a vila, entonat airosa polca.

CADI

Quatre gats

En *Juanito* Pasó era un captaire de aquells que mentres tenen vi i fruita ja poden viure contents. Era vejetarià incon-scientment.

L'hivern malcarat, no l'atuia pas del tot, car trobava, a les fosques, els hosta-lots que hi han per les rodalies de Car-dona, aont, en les llargues vesprades, sos-tenia animades converses; i quan tenia el *auditori* força distret i alegre, aixecava el porró del xarel·lo, i no deixava de tra-guejar, fins que veia que començaven a mirar-se 'l descaradament.

Pero, ell deia:—M'eztimo meiz un iztiu que zetze hivernz—i, efectivament: tan

era arribar l'istiu com En *Juanito* Paró esdevenia poeta. Sabia ont hi havia els millors fruiterars, de quins, a cop de roc, feia caure la dolça i *regalada* fruita, quel-com ablaida per la calda; i assentat en una cadira teixida de brins de margall i gar-vianes, i fent-li el mateix arbre, l'om-brel·la es «cruzpia xano, xano, els prezec mel-i-cotonz» (a voltes depressa... sobre tot si sentia remors de passos humans, o lladrucs de cà) Allí respirava amb oreig saturat d'oli volàtil de la fruita, de les flors i del fullatge... i vinga el gatet en l'aire, i trago de vi perfumat per l'hora... de dinar. Mentres bevia, l'aura l'extasia-va: ulls al cel i remor de bomba en la gar-gamella... i poc a poc s'omplia d'istiu, se omplia del jorn, s'omplia... de vi la panxa.

Per allà a mitja tarda, sortia de les hortes, o síga: «el meu Paradis. Hortei xamozes, ont, és tanta la vianda que hi ha, que 'l zol no meiz hi pod entrar a bozi-netz» i se'n anava cap al riu Cardoner per a pendre el bany. Deixava la roba i el sarro abscondits entre jones, i japa!, i de peus a l'aigua! Pel soroll que feia jugant amb el líquid que més abunda, es deixon-dien les gofes, quines dormien en els forats del «Pont del Diable», i ballaven una sar-dana a l'entorn del bon Pasó.

Sortia del bany, es vestia, i caminava vora de riu avall, per entre canyerars; i ara que parlem de canyerars, devem dir pue 's veu que li agradava molt l'ombra de les canyes, puig molts dies s'hi aturava llargues estones, i quan ne sortia ballava un vals tot posant-se la faixa, caminava més lleuger i feia uns sospirs de satisfació, que vaja... no en parlem més!

Arribava tot alegró al pont de la Coro-mina i en un hostal que allí hi ha, omplia el gatet de vi (potser artificial...) però... En Pasó, un dia per contes d'omplir el gatet, va omplir-se un xic massa la panxa i... batua l'ollat... compregué que hau-ria de suar massa per a pujar per la dres-sera de les Salines (quín camí és una con-siderable pujada que hi ha en el terme de les Salines, situat en la falda del Castell de Cardona, i que des de baix a la carre-tera condueix a dalt de la vila), i va pen-sar-se 'n una de les seves.

Comença a cridar: «jay que tinc!, jay que tinc!», i vinga revolcar-se per la pol-sosa carretera.

Com és de suposar varen sentir-lo uns obrers de les Salines i corregeren a veure lo que li succeia. Creient que tenia algun mal greu, decidiren pujar-lo a la vila: dos a les cames, dos a les espatlles, i... «jamunt, verdum!»

Mentres el pujaven, En Pasó pensava: «Azò ez poètic; et porten quatre homenz... ja z'han acabat lez beztiez!... Viya Déu, com ze balanceija un hom! Zi no foz per que el zol em crema la panxa... com can-ten lez zigalez: zembla que la vida de iz-tiu ezquerdi lez roquéz; ara oviro el riu, i lez oliverez; i lez garzez... Reira de bet com llui la zal... aqueztez Zalinez zem-bleu un magatzem de mirallz!... Batua; ja zom a la vila...»

Arrivaren al portal de Cardona i el dei-xaren en terra. Va aixecar-se, i, amb la més pura tranquil·litat, els hi digué: «mireu que zembla mentida, eh? que quatre gat-zagin pogut pujar un borratxol...»

—.....!!!

MARTÍ SEUBASEMBRADA

Sonmi desesperat

(MONÓLEG NOCTURN)

Mes... jaixò no és possible!... Oh! jqué veig?... ¡Mare de Deu del peu de la creül Aaaquest que m'estira l'orella per dar-rera del coixí és el mateix *Banyeta* en persona! ¡i quines banyes té més llargues! ¡i quina qua més rexinxolada!...

A l'altra banda de l'arcoba, i tot mo-vent xeinola, hi veig tota una rodona de mefitoflets que encare no puen un pam de terra, i entremitj d'ells un de alt... alt; amb la força de les tres puntes, tot fent gestos... infernals.

Are s'atancen cap aquí... Oooooh! La ferra sota el meu llit s'esquerda... Apl! quina fitor de sofre; uix! Aaaahont soooo?... Però què representa aré aquest terrible tarrabastall de tabais esbotzats?... Oh, fare puen i baixen de les parets l'ar-garandaixos, i serps, i sargerantanes, i fins caragols hobés i cristians i...

¡Recargols! are m'estiren els peus; sí: sí que me 'ls estiren; sí!...

Ay, jo 'm moro; jo 'm moorooo!... Corra, Madrona; ¡Madroonaaaa!... Sál-vam!... Sálvaam!...

(Aleshores, tot de sobte para el terrra-trémol; i després d'haverse sentit l'udolar d'un llop manso, el belar d'un bé negre, els grinxols d'un gos xato i el xiular de una xupa-mascla, apareix, entre el clar de lluna que penetra pels finestrals de la cambra, una visió fantàstica amb una ins-críptió—a l'istil de les de les películes cinematogràfiques semi-cabalístiques,— que, en lletra gòtica, tinta negra i inicials pollicromades, sembla que digui, en llatí i poc mes o menos:

«Ah! Ets un renegat de La Minerva. Sí. Tu has buscat vots per a aquesta gent que may va a missa, ni a confessar, ni a... etc... etc. Per això, doncs, tens de sofrir, fins que 't toqui el toru de caure per sem-pre ¡ay! dins les famoses calderes d'En Pere Botero. Estàs ben recondempnat!»

—...No 'm deixeu! no 'm deixeu!... Vuy arrepenir-me de tot quant he fet i desfet... Ay, aay, aay!...

**

Fins aquí el monòleg. I ún que, passant pel carrer Major, va sentir els crits del *desesperat*, exclamà, tot resolut:

—Prou comedia, ja, farsant, més que farsant! Arri a l'infern, gran hipòcrita!

T. T. i T.

Dietari de la vila

DISSAPTE

La Comissió del Somatent que entén en l'organització de la festa de la bene-dicció de la Bandera, surt cap a Barce-lona a l'objecte de convidar a dit acte al General-quefe de dit còs armat i al Excm. Sr. Capità general de Catalunya; havent admès gustoses, dites autoritats, la invitació, i prometent assistir a la esmentada festa, que, per les referen-cies que 'n tenim, promet resultar molt solemne i atractiva.

DIUMENGE

L'interès despertat per la projecció de la bella pel·lícula «El coche n.º 13», fa que, per a admirarne el quart epissodi, com també la projecció de «La Santa», el saló del Prado Suburense es vegi concorregudíssim.

En El Retiro hi actúa el duetto «Les Cristellis», que hi atrau regular concor-rencia.

DILLUNS

Els agutzils reparteixen les paperetes d'apremi de según grau an els contri-buyents que, malgrat les contínues amenaces que se 'ls hi han fet, per are no han pagat pas el ja cèlebre arbitri «Beneficios del veraneo», piramidal obra administrativa de la majoria con-vulsionista del nostre Consistori.

No obstant i les diligencies de l'agent executiu, no creyem pas que 'ls contri-buyents es decideixin a pagar i' illegal arbitri, ni molt menos.

Per això és del cas recordarlos-hi que quan arriba el moment de l'embarg deuen manifestar que no 's creuen amb l'obligació de pagar des del moment que encare no s'ha resolt el recurs de alçada que hi ha interposat contra la dita nova carga municipal.

DIMARS

Arriben el Diputat francès pel Depar-tament dels Pirineus Orientals, mon-sieur Brousse; el fill d'aquest distingit polític, l'èminent artista D. Ramón Casas i els Srs. Segura i Prat, quins excursionistes, després de passar la nit en aquesta vila, a l'endemà visiten les noves possessions de Mr. Deering a Ta-marit, de la provincia de Tarragona.

No cal dir quant ens plau la visita del simpàtic català de França.

DIMECRES

A les cinc de la tarde té lloc l'acte del enterrament del xamós nen Josep Pic's Fíguls, mort el dia avans.

L'acompanyen, ademés de les nom-broses amistats, de les respectives fami-lies, els alumnes, companys de classe, del Colegi que dirigeixen els Germans Maristes.

Rebin els seus desconsolats pares, avis i demés familiars la expressió sin-cera del nostre sentiment.

† Reb també cristiana sepultura el cadavre de l'apreciable compatricia do-nya Gertrudis Francoí Pascual, viuda de Freixas, morta als 72 anys.

An els seus desconsolats fills i demés familia els acompanyem en la pena que amb tal motiu els aclapara.

DIOUS

Atentament convidats, a les set de la vespre assistim a l'establiment de con-fiteria i pasteleria «La Estrella» amb motiu de la inauguració de la secció de Perfumeria, junt amb el saló de vendes restaurat.

Aquest are conté noves vitrines per a l'exposició d'objectes, i es trova pul-crament decorat i lluint de vespre una enllumenació esplèndida; tot lo qual, junt amb lo selecte que és l'assurtit de articles que hi ha a l'esbelt aparador, fa que amb tal reforma la ja acreditada casa s'hagi posat a gran altura.

En l'acte de la inauguració, al que hi han assistit nombrosos invitats, han sigut aquets obsequiats amb dolços i xampany pels nous duenyos de l'esta-bliment, Srs. Quingles i Escaler; brin-dantse per la seva prosperitat.

DIVENDRES

Durant casi tota la setmana el temps s'ha presentat plujós, pero avuy han caygut xafecs més intensos que cap altre dia. I encare segueix plovent.

Noves varies

Se 'ns ha despedit de nosaltres, encar-regant-nos al propi temps que des de aquestes columnes ho fem de les seves nombroses amistats, el Sr. Vicari de aquesta Pàrroquia Mossèn Sebastià Más de les Valls, qui va de capellà encarragat a la Iglesia del Fort-Pío, agregat a la Igle-sia de Sant Pere de les Puellas de Barce-lona.

Dit sacerdot durant el temps que ha con-viscut amb nosaltres, per la seva bondat i afabilitat de caràcter s'havia captat les generals simpaties de la població.

*

LA ESTRELLA
GRANDIOSES NOVETATS
Per la diada de SANT JOSEP: Extensíssim assortit dels dolços més selectes: més de 50 classes, entre elles Plun-kake, Plun-bu-ding, Espongs-rusk, Baba-rall, etc

FUNERARIA Salvador Forment

Angel Vidal, 5 : SITGES

Servei esmerat en tot lo referent a pompes fúnebres.

PREUS REDUITS

LA ESTRELLA CASA QUE DONA' L PÈS

ENCASADAS! Dolç riquíssim.

Tortells Paris: massapà, crema, cabell d'àngeli i nata

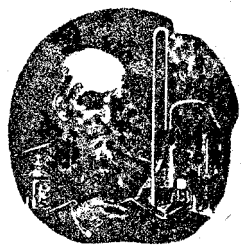
Crema finíssima: Se'n fan plates per eucàreg,
a més de tortells, Biscuits i lyoneses.

Turró de crema: especialitat de la casa.

Ensiamades. fetes baix nova fórmula.

Nata: Prussians, biscuits, palos, briox, lyoneses, etc.

TELEFON 383

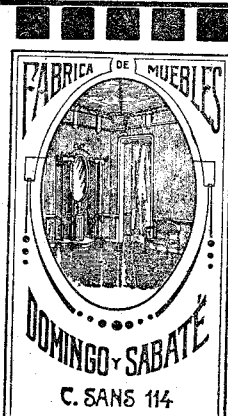
Phosphorrenal ROBERT

RECONSTITUYENTE granulado - elixir - inyectable

PREPARADO POR JOSÉ ROBERT Y SOLE

INTERMEDIO QUIMICO Y FARMACOTICO

Calle Lauria, 74 - FARMACIA - BARCELONA

Los talleres más importantes de BARCELONA
montados con los adelantos más modernos.

Talleres, Despacho y Salones de venta

en la calle de SANS, núm. 114, pocos metros
== después de la Estación del tranvía. ==

Exposición permanente — Teléfono número 475 H.

Ventas al por mayor y detall

PRECIO FIJO

NOTA: Antes de hacer sus encargos, visite esta su casa. Los tranvías que
hacen el trayecto de Barcelona a Sans, núms. 2 y 85, parada Plaza Cataluña

VINOS de todas clases
de cosecha propia

Teléfono

— G. —

280

LA SITGETANA

Bodegas de Juan Magrans Crespo

MOSCATEL dulce y seco

MALVASIA de Sitges superior

Vinos Tinto, Clarete, Rosado y Vinagre

Despacho: Aragón, 339, chaflán Bailén; BARCELONA

Camisería y Corbatería

32, BOQUERIA, 32

• BARCELONA •

GRAN ASSORTIT

en

Camisas, corbatas, mocadors
y tots els articles pertanyents al ram

La Camisería que ven més barata
Especialitat en camisas á mida

Camisería SANS Boqueria, 32 Barcelona

Dr. M. Farrán

Cirujía-Dentista
nort-americá

30, Parelladas, 30

SITGES

Targetes de visita, des de 6 rals el cen
Encàrreg per a complimentarlos amb rapidesa : Parelladas, 9 : SITGES